

det ærede Medlem fuldstændig fejl. Der er slet ikke anvendt Disciplinarstraf, og det ærede Medlem, der vil paaheraabe sig Lovgivningen, har i det Øjeblik ikke set Loven efter. Sagen er nemlig den, at det, som blev anvendt, Nægtelse af Nattegn, er kun Undladelse af at give en Begunstigelse, som kan gives, men det er overhovedet slet ikke noget Disciplinarmiddel. Loven kender Disciplinarmidler, deriblandt for at tage en Parallel til det her anvendte: Nægtelse af Nattegn, en Parallel, som viser Lovens uendelig fjerne Alderdom — Nægtelse af Brændevin. Det er et Disciplinarmiddel. Det staar i Loven, og det uagtet Loven kun er faa Aar gammel, men saa forældet var den allerede, da den kom ud. Men derimod er Nægtelse af Nattegn slet ikke andet end Undladelse af at give en Begunstigelse, som Officererne ere berettigede til at give.

Men saa, for ikke at lade noget upaaanket, siger det ærede Medlem, at Løjtnanten skulde have været haardere behandlet. Her siger jeg lige det modsatte. Jeg siger, at den almindelige Retsfølelse netop tilsiger, at naar man faar en lykkelig Afgørelse her, hvorved et stort Antal af Mandskabet undgaar at blive domfældt, saa er der Rimelighed og Billighed i, at de Løjtnanter, ved hvis uheldige Optræden Mandskabet er blevet forledet til deres Overtrædelser, blive behandlede paa noget tilsvarende Maade, d. v. s., at man undgaar at paakalde Domsmagten mod dem i det Øjeblik, man undgaar at paakalde Domsmagten imod Mandskabet. Jeg tror, det vil være stemmende med den almindelige Retsfølelse, og det ærede Medlems Paakaldelse af Domsmagten er derfor lige saa uhjemlet overfor Løjtnanterne, som den er overfor Mandskabet.

Det ærede Medlem sagde ved Slutningen af sine Betragtninger, at han vilde ikke fremsætte nogen Anke, d. v. s., han vilde ikke sige, at Ministeren havde grebet ind i den Afgørelse, som havde fundet Sted. Men i hele sin derefter følgende Udvikling var det dog det, han paastod, at Ministeren havde gjort sig skyldig i en uberettiget Indgriben. Det er fuldstændig uberettiget af det ærede Medlem at fremsætte en saadan Beskyldning. Jeg maa for det første forlange, at det ærede Medlem holder fast ved, at det ikke var nogen Krigsret, der var nedsat, og at der som Følge deraf ikke en Gang har været Adgang for en Paavirkning af en Domsmyndighed. Hvis der havde været en Domsmyndighed, vilde selvfølgelig enhver Paa-

virkning af den være udelukket, men den Samvirken, som har fundet Sted mellem Afdelingschefen i Odense og den ministerielle Myndighed herinde, er en saadan, at jeg vil være glad ved i ethvert Tilfælde at kunne gentage den; thi jeg tror, at den baade — ja, selvfølgelig — er fuldstændig lovlig og tillige i høj Grad heldbringende.

Naar det ærede Medlem ønsker at blive bekendt med, hvad der egentlig er foregaaet, skal jeg sige, at de faa Dokumenter i Sagen, som have foreligget for Ministeriet, skulle med Glæde blive stillede til det ærede Medlems Disposition. Jeg skal gerne overlade dem til Bureauet, saa det ærede Medlem der kan gøre sig bekendt med dem.

Jeg vil derpaa tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen). Der er en Udtalelse af ham, som allerede er imødegaaet, men som jeg dog ikke kan lade være ogsaa at imødegaa. Han sagde, at ved det sidste Valg var Spørgsmaalet: Skulle vi forsvare vort Land, eller skulle vi det ikke? Denne Agitationstalemaade er saa fuldstændig hul og saa skadelig, at jeg havde haabet, at en Mand som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds ikke vilde bruge den og allermindst bruge den her i Salen. Det er jo slet ikke Tilfældet. For det Partis Vedkommende, som for Øjeblikket er repræsenteret ved Roret, er det aldeles ikke Tilfældet, og for den Mands Vedkommende, som har faaet det Hvert at administrere de militære Sager, vide De jo godt, at det aldeles ikke er Tilfældet, De vide godt, at den nuværende Forsvarsminister er valgt paa sine Udtalelser til Vælgerne. (*Anders Nielsen: Hør!*) Ja, valgt paa sine Udtalelser til Vælgerne og paa Udtalelser, som deles af mine Kolleger i Ministeriet og mine Kolleger i Partiet. Der er ikke der nogen Uoverensstemmelse om, at vor Hærmagt ikke alene er en Nødvendighed for os, men at den er et Gode for Landet, og at vi skulle pleje den med hele den Omsorg, som vi vie enhver Statsinstitution. Vi have haft den Mening, at vort Forsvar skulde have været ordnet ganske anderledes, end det blev ved de sidste Love, meget forskelligt derfra. Det var vor Mening, men efter at det høje Ting og Rigsdagen i sin Helhed have vedtaget og Kongen stadfæstet de Love, som ere givne, have vi ikke tilsidesat vor Grundanskuelse: at en væbnet Magt skulle vi have, og en væbnet Magt skal den, som har med den at gøre, søge